

[Behnke]

Alt taler for, at der i 1990 vil blive et langt større underskud i lighed med 1988 og 1989, hvis ikke der meget hurtigt gribes grundlæggende ind.

Det er jo sådan med finanslovunderskuddene og driftsunderskuddene, at de for staten har det præcis på samme måde som i en virksomhed: Når året er omme og man har fået et driftsunderskud, så skal der trækkes på egenkapitalen. For statens vedkommende har man jo desværre ikke nogen positiv egenkapital, men derimod et samlet statsunderskud på over 480 mia. kr. Og når nu 1989 tilsyneladende ender med et stort underskud igen, så resulterer det altså i, at den samlede statsgæld bliver endnu større, og det er klart utilfredsstillende.

Hvad er det så, der er gået galt? Ja, læser man de pressemeddelelser, som Venstres og Det Konservative Folkepartis pressetjenester udsender, så er der ingen tvivl: Det er Fremskridtspartiets skyld. Det er Fremskridtspartiet, der ikke vil være med til at gennemføre de såkaldte nødvendige besparelser. Og rigtigt er det da også, at vi har stemt nej til nogle besparelser og nej til nogle ekstra gebyrer. Men hvem har egentlig retten til at udråbe nogle besparelser som mere nødvendige og realistiske end andre? Vi vil ikke ligge under for regeringens konstante forsøg på at spare på de syge og de gamle, slet ikke så længe der kan spares tocifrede milliardbeløb på de andre finanslovkonti. Det har vi sagt mange gange, og jeg håber, at det efterhånden er trængt ind, og jeg håber meget, at regeringen er klar over, hvor Fremskridtspartiet er i den øjeblikkelige situation, nu, hvor vi vel snart skal sidde ved samme forhandlingsbord.

Fremskridtspartiet vil være med til at gennemføre skattelettelse, for den sags skyld gerne i 40 mia. kr.s-klassen som foreslået af regeringen. Jeg vil endda gå så vidt som til at sige, at Fremskridtspartiet ikke er kræsent, når det gælder de typer skattelettelse, der vælges. Vi har ganske vist vores egen yndling, nemlig at det er den skattefrie bundgrænse, man bør interessere sig for, eftersom det efter vores mening giver den socialt mest afbalancerede skattelettelse, hvis man forhøjer den skattefrie bundgrænse. Men vil regeringen hellere lempe 6 pct.s-skatten, selskabsskatten, nogle af punktafgifterne eller andre dele af vores verdensrekordhøje skattetryk, ja, så er vi selvfølgelig villige til at tage en snak om de skattelettelse.

Men det skal ske under én væsentlig forudsætning:

Vi vil ikke kun lave skatteomlægninger og flytte provenuet over på postevand, udhuling af fradragsretten, motorvejsafgifter, højere registreringsafgifter, og hvad der ellers har været fremlagt af forslag. Vi ønsker, at skattelettelse skal slå igennem i folks realløn og vel at mærke i positiv retning.

Det synspunkt har vi desværre ikke haft det store held med at få opbakning til her i Folketinget hos de andre partier. Men ikke desto mindre ønsker vi mere omsætning hos købmanden, hos automobilhandleren, i supermarkedet, i butikken med hårde hvidevarer og hos de tusinder af andre detailhandlere, som har det svært i disse år, selv om de endda er nogle gode beskæftigelsesområder, hvor en øget omsætning automatisk vil give sig udslag i mange ekstra job, så folk ikke længere skal have arbejdsløshedsunderstøttelse eller bistandshjælp.

Vi ønsker også, at der vokser andet end lommeuld i tegnebogen hos de tusinder af familier, som i øjeblikket står med den ene fod på en tvangsauktion og den anden på et stykke våd håndsbæbe. Tvangsauktioner er nemlig ikke kun noget skidt rent nationaløkonomisk. De betyder også store tragedier for de familier, der rammes. Og regeringen må derfor indstille sig på, at det Fremskridtsparti, som man inviterer til forhandlinger, er et Fremskridtsparti, som virkelig ønsker, at skattelettelse ikke længere blot er noget, man taler om, men også kan blive en realitet allerede fra og med 1990.

Men skulle regeringen nu ikke kunne sluge en så stor kamel som at leve op til egne løfter om skattelettelse fra og med 1990, behøver forhandlingerne ikke at være slut af den grund. Så må en flerårig aftale mellem de ikkesocialistiske partier være recepten, hvormed man foræner synspunkterne.

De skattelettelse, som vi altså mener bør gives hurtigst muligt, skal selvfølgelig finansieres. Og selv om det næppe giver klapsalver hos de offentligt ansatte personaleorganisationer, må og skal den offentlige sektors ustyrlige løbskhed standses.

De førnævnte kendsgerninger fra Budgetdegørelse nr. 3 af dette år vidner jo om, at vi har ret, når vi siger, at der må og skal tages hånd om udviklingen og vel at mærke en meget fastere